

търпеливо царятъ, като обръщаше коня си обратно къмъ Ловечъ. — Азъ ще ви заведа до тамъ...

Ромеитѣ го изгледаха подозрително и си метнаха скрито питащи погледи.

Кой бѣше този високъ мжжъ, съ властенъ гласъ и коравъ, свѣтълъ взоръ?

Писмото трѣбвало да се предаде лично на българския царъ. Не знаели какво пише вътре. Ала се отнасяло лѣщо за българската царица и малкия ѝ синъ. Тѣ били пленници въ лагера на василевса. Ромейскиятъ алагаторъ надникна въ очитѣ на търговеца, любопитенъ да види какъ ще се отрази на българина поразителната вестъ. Отъ взора му не убѣгна бързия, отчаянъ погледъ, който непознатиятъ метна къмъ юношата съ дългитѣ кѣдрици, бързото пребледняване и на двамата.

Невъроятна мисль прекося ромееца. Той обори чело въ колебание. Да приеме ли услугата на двамата търговци, които предлагаха да го заведатъ до Ловечъ, или най-добре да ги изпрати и тѣхъ като пленници при василевса?

Въ този мигъ срещу тѣхъ се зададе гѣста редица конници. Съ радостни и шумни възкличания тѣ се спуснаха къмъ двамата непознати и ги обградиха.

— Братъ ти Петъръ ни изпроводи да ви следваме на нѣколко поприща, ~~царю честити~~... — каза войводата Коца и сведе чело въ дълбока почитъ, слагайки дѣсница на гърди. — Не можахме да ви оставимъ сами да пътувате изъ тия друмове.

— Дайте писмото за царя, — каза Асѣнъ на ромейския алагаторъ и протегна нетърпеливо и властно рѣка. — Азъ ще му го предамъ по-скоро отъ васъ.

— Но азъ трѣбва лично да го предамъ нему, за да получа отговоръ, — каза ромеецътъ.

— Предъ васъ стои българскиятъ царъ... — каза Асѣнъ.

Ако Исакъ узнае, че е билъ въ рѣцетѣ ни и сме го изтървали, или ще ме убие, или ще ме ослѣпи — си помисли алагаторътъ и се вцепени отъ изненада и страхъ.

— По-скоро! — изгърмѣ властниятъ Асѣновъ гласъ.